

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Thronus Dei Maria Deipara

Spinelli, Pietro Antonio

Coloniæ Agrippinæ, 1696

Regis Monomontapæ per Deiparam ad Christi fidem conuersio nu. 30.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46853](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46853)

mittere statuerant à sponso arctius conseruandam, quod puella cum lachrymis Presbytero indisauit, adiecitq; si eam saluam vellet, vt eadem nocte ipsam raperet, & Christianam efficeret. iussit igitur Presbyter eam ad se summo mane venire; cumq; illa vesperi membra sopori dedisset, vique ad matutinum tempus iacuit, eius quod cum Presbytero condixerat penitus obliuiscit: ei ergo dormienti astitit Deipara in veste candida, virgamq; splendidam illi porrigens dixit: *Surga Catharina, & iter arripis; gratus enim tibi restat via.* Rachel virgam præhendere credens è lecto cecidit. quare expergefacta surgens è strato adiuuit Presbyterum, à quo ad monialium eorum nobium Ordinis Cisterciensis, quod Pratum Dominicum dicebatur, dimidia leuca à Lo-uano disfundum deducta, ibique cunctis gaudentibus baptizata, nomen Catharinæ à Dei matre ei impositum sumpsit, & illico sanctimonialium habitu est induta. Parentes verò eius tristes maximo opere apud Episcopum Leodiensem, & Honorium III. summum Pontificem laborarunt, vt propter ætatis defectum vique ad duodecimum annum in domo parentum esset, vbi hac ratione eius constantiam labefactare possent: nec deerant aliqui aduocati potentes pecunia persuasi, qui eis fauebant. sed ipsa septennis coram Episcopo causam suam, ita sapienter, & constanter egit, vt aduersarios omnes confuderit, & ad cœnobium fuerit remissa. Deinde parentes submitserunt ludæum adolescentem, qui simulans se Christi fidem amplecti baptizatus est, petebatq; enixe, vt liceret cum ea quasi cognata de rebus fidei agere: illa verò sicte illum accedere, cognoscens nulla ratione adduci potuit, vt illi ne vnum quidem verbum loqueretur, qui tandem ad vomitum redijt. Quo verò tempore alix moniales à parentibus, & propinquis inuiscebantur, hæc ad Deiparæ Imaginem accurrebat, eique dicebat: *Ego pauper-sula pupilla, & indigna ad te Dominam meam, & cognatam accedo, tu sola præ omnibus esto mihi refugium, & solacium.* Hæc omnia ex eiusdem Catharinæ ore se accepisse, testatur Thomas Cantuëpraten-sis loco citato, additq; eam tanta potitiam gratia, vt nihil illa sereniùs videri posset.

tem à Deipara admonitos, vt Christiana sacra fusciperent; qua voce emollita eorum obstinatione Christi sacra amplexi sunt. Horum exempla in Annalibus Societatis plurima inueniantur, quæ breuitati consulentes omitti mus.

REGIS MANOPOTAPÆ PER

Deiparam ad Christi fidem conuerso.

30 **C**ONSALVVS Sylueria Societatis Iesu Sacerdos Lusitanus Comitis Sortellæ filius, non minus vitæ sanctitate, virtuteq; præstans, quam generis claritate conspicuus, circa initium anni 1560. cum socijs duobus Goa discessit in Regna Æthiopum, quæ dicitur Inhambani, & Manopotapæ, iuxta Bonæ spei promontorium inter Mozambicum, & Sopalam, vñ nationibus illis Euangelium nunciaret. Inhambanem vbi peruenit in Vrbē Regia Tonge Regem, vna cum vxore, sorore, liberis, cognatis, Regniq; procenbus, populo denique toto intra paucos dies magna omnium lætitia sacro fonte instrauit: socijsque apud Regem Christianæ rei causa relictis Manopotapam cum sex Lusitanis ire pergit, multisq; in itinere superatis difficultatibus tandem peruenit ibi repudiatis, quæ illi aduenienti Rex transmiserat muneribus ingenti nimiorum auri pondere, bobusq; permultis, ac feruorum famulatu, ad Regem se contulit: Rex admiratus tantum in Consaluo rerum mundi contemptum magna gratulatione, & honoris significatione eum excepit. cui Consaluus perelegantem Deiperæ Imaginem, quam in tabula depictam ex India aduexerat, dono dedit, monens esse effigiem Genitricis Dei, in cuius potestate sunt omnes totius Orbis Reges, Rex eam veneratus, per eundem Consaluum in Regio cubiculo preciosis peristromatis ornato, quasi in quodam sacello collocandam curat. Noctibus deinceps circiter quinque Regina Coeli ea ipsa specie, quam tabula ostendebat, diuina circumfusa luce, suauiq; splendore fulgens augustissimo simul, ac iucundissimo aspectu dormienti Regi astitit, quod ille matri narrabat rei nouitate vehementer attonitus, aitq; Consaluo se mirum in modum augi, quod sermonem Reginae eius, quæ secum singulis noctibus loqueretur, non intelligeret. Cui

plures Deiparam monitu ad fidem Catholicam conuersi.

Consaluus Sylueria è Societ. Iesu postquam Regens Inhambanes. & Manopotapæ ad Christi fidem è conuersus, per eadem fide singularis occubuit.

Manopotapa Regi Deiparam apparet.

Hic etiam addere possumus nostris temporibus complures Mahumetanos, & Ethnicos in sua perfidia ante pertinaces per quie-

Consalvus, cum eam esse diuinam linguam dixisset, quam nemo nosset nisi, qui sacrosanctis eius Regiæ filij legibus pareret, quippe qui Deus esset, totiusque humani generis redemptor; Rex se Christianum fieri velle ostendit: postque Christianis præceptis, atque rudimentis institutus quinto circiter, & vigesimo post Consalvæ Adventum die Rex, & Regina mater solemnè pompa sunt baptizati cum Regni proceribus trecentis, & licet postea Rex à quatuor Mahometanis viris callidis, Reque gratiosis seductus Consalvum summis votis mortem Christi causa optantem interficiendum curarit die 15. Martij anni 1567. tamen à Lusitanis admonitus culpam in suos coniecit, magnumque perpetrati facinoris dolorem ostendit, & à quatuor illis Consalvatis duos confestim interfecit; nam reliqui duorum odorati maturè diffugerant. Cæterum ad incepta promouenda, alij deinde à Societate illuc submissi sunt, quorum laboribus res Christiana strenuè est procurata, eius Ecclesiæ fundamentis tam innocenti, castoque sanguine positis. hæc ex litteris Indicis nostrorum apud Maffeyum libro 2. selectarum Epistoliarum, & ex Ribadeneira libro 2. vite P. Laynez capite 11. & ex Nicolao Godigno in vita eiusdem Consalvi, de quo vberius capite 35. vbi eius in Deiparam pietatem commemorabimus.

*Maffeyus.
Ribadeneira
Nicolaus
Godignus.*

ALIQVI A DEIPARÀ CLEMENTER

puniti, seu alia ratione admoniti respiciunt. Sect. 5.

*Rusticus
pietatem
erga Dei-
parà sper-
nentis cor-
ripitur.*

Rusticus quidam anno 1505. tres mulieres ad B. Virginem in Dittelbach (eius supra meminimus) pietatis, ergo tantæ veluti fatuas, & leues, quæ hanc peregrinationem suscepissent cum cachinno irridens, mox diuina ultione percussus, vt hos clamare cepit iam iunibus simul, & mente destitutus, & à semetipso deficiens sicut homo ratione priuatus: qui diuinam sentiens ultionem nudus capite, & pedibus vt erat in vineo laborans, sola camiscia indutus ad templum illud Beatæ Virg. post dictas mulieres currere cepit, & prior peruenit, quæ flexa genibus, vt potuit orans à Domina nostra temeritatis suæ veniam petijt, & cum restitutione sensuum impetrauit. hæc Tritemius lib. 2. de miraculis Deiparæ in Dittelbach miraculo primo.

Tritemius

Circa annum Domini 1594. Peregrinus quidam omnibus scelenibus cooperitus & profligatæ vitæ apprime tenax, Lauretum venerat: Huic sacræ Cellæ limen intrare auso repente in ipso aditu umbra quædam honoranda specie se obiecit, quæ audacem hominem repulit ingenti patore percussum. Ergo scelerum conscientia ictus confessarium adit: Cæterum ad recolenda tot annis patrata facinora multò opus erat tempore, magnoque sensu doloris, Ipse autem minime meditatus, ac paratus ad sacram confessionem accesserat, proinde à confessario monetur, vt in sacra Cella Dei, Deiparæque ope enixius implorata in antea vitæ peccata inquirat sedulo; tum demum paratior redeat ad confitendum: eum itaque sacram Cellam repetentem eadem illa species oblata ingressu prohibuit. Tum vterque ingens illi dolor inustus, se vt consciebatum contaminatumque à Deiparæ conspectu bis abiectum esse exemplo magno flagitiorum dolore diuinitus concepto, conscientia impensius excussa fletus redit ad sacerdotem expiato tandem animo ad Virginis adem veterandè accedit: mirabile dictu, aditus, qui antea facinoroso clausus fuerat, eidem pœnitenti patuit. hæc Turcellin. libro quinto c. 27.

Nec illud silentio prætereundum Deiparam ex cella Lauretana lapidem, vel laterem subtrahi nulla ratione permittere: eius rei riosiores, quamuis in hoc pietatem præstant, haud inultos euadere, vt ex his quoque intelligas tonitrua, ex hoc diuino throno proficisci.

Anno 1558. Italus quidam nobilis exiguum lapidem retulit Lauretum, quem multis ante annis ex æde Lauretana subtrahere domi suæ omni honore, cultuque asseruebat. verum à Deo obritate filiorum, & amissione fortunarum omnium flagellatur. Ad hæc pertinaci magis, quam pernicioso morbo vekari cepit, cum igitur formidaret, aliquo suo scelere, quod tamen non agnoscebat id sibi accidere, Lauretanæ Virginis, cui mirè erat addictus auxilium pariter, & consilium implorat, nec mora Deiparæ monitu disceit, lapidem ex æde Lauretana sublatum, malorum, quæ patiebatur esse causam, ideoque restituendum. Tum ille obortis lacrymis audaciæ veniam precatur, desiderauitque ipsemet lapidem referre atque impetrauit, expleto depulso morbo alacer Lauretum

*Quidam
qui à Lau-
retana ad
lapidem
subtraxit
pau à Deo
ripuit.*